

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

w sprawie **R. M.**

skazanego za czyn z art. 280 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w Izbie Karnej w dniu 14 czerwca 2021 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 4 grudnia 2020 r.,

sygn. akt XXIII Ka (...), utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B.

z dnia 13 sierpnia 2020 r., sygn. akt VIII K (...),

p o s t a n o w i ł:

- I. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- II. zwolnić skazanego od kosztów postępowania kasacyjnego;**
- III. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A.B., Kancelaria Adwokacka w (...), kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego.**

UZASADNIENIE

R. M. został oskarżony o to, że

„w dniu 24 kwietnia 2020 r. w B. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po uprzednim użyciu wobec J.N. przemocy w postaci trzymania za kark, kilkukrotnego uderzania w twarz oraz inne części ciała, doprowadził ją do stanu

bezbronności, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia etui z zawartością 10 zł gotówki, powodując jednocześnie u pokrzywdzonej obrażenia ciała w postaci złamania bocznej ściany oczodołu lewego z niewielkim przemieszczeniem, złamania trzonu paliczka podstawnego palca V ręki prawej, brzeżnego złamania końca dalszego paliczka podstawnego palca IV ręki prawej, złamania końca dalszego paliczka podstawnego palca III ręki prawej, krwiaka okularowego oczodołu lewego, krwiaka powieki dolnej oka lewego i obrzęku policzka lewego, naruszając czynności narządu ciała na okres powyżej 7 dni, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie kary czterech lat pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w B. z dnia 2 października 2012 r., sygn. VIII K (...) obejmującego m.in.: wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 31 sierpnia 2010 r., sygn. akt II K (...) za przestępstwo z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 29 lipca 2011 r., sygn. akt VIII K (...) za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. na karę 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę odbywał w okresach od 20 września 2011 r. do 16 października 2016 r., to jest o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. przy zast. art. 64 § 2 k.k.”

Wyrokiem z dnia 13 sierpnia 2020 r. Sąd Rejonowy w B., sygn. akt VIII K (...), uznał oskarżonego R. M. za winnego tego, że „w dniu 24 kwietnia 2020 r. w B. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po uprzednim użyciu wobec J. N. przemocy w postaci trzymania za kark, kilkukrotnego uderzania w twarz, głowę i inne części ciała, popychanie, dociskanie do kanapy, szarpanie za ręce czym spowodował u pokrzywdzonej obrażenia ciała pod postacią: złamania bocznej ściany oczodołu lewego z niewielkim przemieszczeniem, złamania trzonu paliczka podstawnego palca V ręki prawej, brzeżnego złamania końca dalszego paliczka podstawnego palca IV ręki prawej, złamania końca dalszego paliczka podstawnego palca III ręki prawej, krwiaka okularowego oczodołu lewego, krwiaka powieki dolnej oka lewego, obrzęku policzka lewego powodujące naruszenie prawidłowych czynności organizmu na okres około 6 tygodni, zabrał w celu przywłaszczenia na jej szkodę etui z zawartością gotówki w

kwocie nie mniejszej niż 10,00 zł i nie większej niż 15,00 zł, a czynu tego dopuścił będąc uprzednio skazanym wyrokami:

- Sądu Rejonowego w B. z 30 czerwca 2003 r., sygn. akt II K (...), za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. i art. 64 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności , którą odbył w ramach wyroku łącznego orzeczonego przez Sąd Rejonowy w B. w sprawie o sygn. akt II K (...) z dnia 11 sierpnia 2006 r., którym orzeczono karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 03.09.00 do 01.08.02, od 05.11.02 do 06.05.04., od 26.07.05 do 03.10.06, od 12.06.07 do 11.03.08, od 19.08.08 do 14.04.09;

- Sądu Rejonowego w B. z 29 lipca 2011 r., sygn. akt VIII K (...) za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. na karę 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w ramach kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w B. z 2 października 2012 r., sygn. VIII K (...) w okresie od 20.09.2011 r. do 06.06.2014 r. i od 12.01.2015 r. do 20.04.2016 r.,

czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności”.

Apelację od tego orzeczenia wniósł obrońca R. M., który zaskarżając je w całości, zarzucił:

„- naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów w sytuacji kiedy z wyjaśnień oskarżonego wynikało, że w dniu zdarzenia dopuścił się on jedynie drobnej kradzieży na szkodę pokrzywdzonej J.N., a nie było innych dowodów na podstawie których można byłoby wykluczyć lub potwierdzić wersję przebiegu zdarzenia przedstawione przez strony;

- rażącą niewspółmierność orzeczonej względem oskarżonego kary poprzez orzeczenie wobec oskarżonego za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. przy zast. art. 64 § 2 k.k. kary 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności z naruszeniem zasad prewencji ogólnej, jak i szczególnej, uwzględnienie

należycie stopnia zawinienia sprawcy, społecznej szkodliwości popełnionego czynu, jak i jego postawy po popełnieniu przestępstwa oraz w toku postępowania sądowego, co w konsekwencji doprowadziło do wyraźnej dysproporcji pomiędzy orzeczoną karą, a karą, która powinna zostać orzeczona przy prawidłowym zastosowaniu dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo - orzeczona kara jest za bardzo surowa i nie może odegrać właściwej roli wychowawczej”.

Stawiając powyższe zarzuty, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. wnioskuję o:

zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary 3 lat pozbawienia wolności oraz zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze,

ewentualnie

uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 4 grudnia 2020 r. Sąd Okręgowy w K., sygn. akt XXIII Ka (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od tego wyroku wniosła obrońca skazanego i zaskarżając go w całości zarzuciła:

1. rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 451 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., przez niedoprowadzenie oskarżonego na rozprawę odwoławczą, mimo wyrażenia we wniosku z dnia 9 listopada 2020 r. woli osobistego uczestnictwa w postępowaniu przed Sądem II instancji, a w konsekwencji naruszenie prawa do obrony przysługującego skazanemu,

2. rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie oceny dowodów zgromadzonych w sprawie w sposób rażąco sprzeczny z ogólnymi

regułami ich oceny, skutkiem czego zaskarżone orzeczenie jest jawnie sprzeczne z zasadami praworządnego i sprawiedliwego procesu karnego,

wniosła o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 4 grudnia 2020 r., sygn. akt XXIII (...) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu apelacyjnym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Zgodzić się trzeba ze stanowiskiem prokuratora wyrażonym w pisemnej odpowiedzi na kasację, że zarzut sformułowany w pkt 1 nadzwyczajnego środka zaskarżenia nie zasługuje na aprobatę. Analiza akt sprawy bezsprzecznie wykazała, że wniosek skazanego o doprowadzenie go na rozprawę został wniesiony po upływie 7-dniowego terminu, o którym mowa w art. 451 k.p.k. R.M. otrzymał bowiem zawiadomienie o przyjęciu apelacji wraz z pouczeniem o możliwości złożenia wniosku o doprowadzenie na rozprawę w dniu 7 października 2020 r. (k. 324). Stąd też wniosek z dnia 9 listopada 2020 r. nie mógł zostać uwzględniony, a prawo do obrony skazanego w żaden sposób nie zostało naruszone, tym bardziej że korzystał z pomocy obrońcy.

Nie można też uznać, by Sąd odwoławczy uchybił standardom określonym w art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. Otóż przepis art. 433 § 2 k.p.k. może być naruszony jedynie wówczas, kiedy sąd odwoławczy w ogóle nie ustosunkuje się do określonego zarzutu wskazanego w apelacji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2013 r., II KK 127/12). Tymczasem skarżący podstawy tego zarzutu upatruje w rzekomo wybiórczym i powierzchownym rozpoznaniu apelacji.

W procedowaniu Sądu drugiej instancji nie sposób nadto doszukać się naruszenia zasady określonej w art. 7 k.p.k. W swoich orzeczeniach Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że skuteczne podniesienie pod adresem sądu odwoławczego zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. możliwe jest, co do zasady wówczas,

gdy sąd ten poczynił własne ustalenia faktyczne, odmienne od tych, które stanowiły podstawę orzeczenia sądu I instancji lub też nowe ustalenia faktyczne, naruszając przy tym określoną w powołanej normie zasadę swobodnej oceny dowodów (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 sierpnia 2003 r., III KK 11/03; z dnia 4 maja 2005 r., II KK 399/04; z dnia 6 marca 2007 r., IV KK 362/06). W omawianym przypadku Sąd odwoławczy nie poczynił odmiennych ustaleń faktycznych i zaaprobował ocenę dowodów, a w konsekwencji ustalenia faktyczne, poczynione przez Sąd a quo. Przeprowadzona w tym zakresie analiza jest - wbrew twierdzeniom skarżącego - logiczna, spójna, konsekwentna i brak jest jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia, aby miała ona charakter dowolny.

Z przytoczonych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.